

L'aventura del cinema independent

El cineasta Juan Carlos Estrela roda al País Valencià la primera sèrie documental de caça.

Natura i animals, protagonistes d'una de les poques experiències rendibles del cinema independent.

ARXIU

El sector àudio-visual valencià és embrionari, quasi inexistent". Amb aquesta afirmació, el realitzador i productor Juan Carlos Estrela, de 35 anys, ha iniciat pel seu compte el rodatge de la primera sèrie documental sobre la caça a l'estat espanyol. Amb una gran experiència com a cineasta, aquest xativí, que pertany a la mateixa generació de directors valencians que Carlos Pérez Ferré, José Cano, José Ferrándiz o Gerardo Gormezano, roda aquests dies en les

muntes properes a la població valenciana d'Utiel un episodi sobre el porc senglar.

Juan Carlos Estrela, que roda la sèrie documental amb la seva companyia Estrela Video Films i la col·laboració d'Antea Films, productora de la pel·lícula *Tramuntana*, afirma que la Televisió Valenciana no ha creat cap infraestructura àudio-visual i que tan sols s'ha limitat a crear llocs de treball per als professionals del sector.

El director valencià és un dels pocs cineastes que man-

té la seva activitat sense cap tipus de subvenció. Estrela assegura que les ajudes són importants per als directors novells, encara que poden fer pensar als nous cineastes que el món àudio-visual només és art i no una indústria.

Després de dos anys de rodatge, Juan Carlos Estrela està a punt de passar l'equador de la primera sèrie documental espanyola sobre la caça en la comarca de la Plana d'Utiel. Obsessionat per narrar aventures, Estrela manifesta que ha utilitzat la

tècnica del documental per a narrar històries de caça, en les quals s'inclou una visió dels costums i els hàbits dels animals.

Amb una trajectòria professional de més de deu anys, aquest cineasta independent explica que el documental li ha permès realitzar el seu treball sense cap tipus de lligam. La bellesa dels paisatges, l'emoció de les aventures i el drama de la mort en la naturalesa són els ingredients d'una sèrie que narra històries de cèrvols, perdius, co-

nills, aus aquàtiques i porcs senglars i que està a punt d'exportar-se a França.

Estrela, un dels pocs cineastes independents valencians, ha invertit al voltant de vuit milions de pessetes en el disseny de la producció de la sèrie. Uns diners que han servit perquè un equip de vint persones, entre els quals es troben professionals del món audiovisual i cinegètic, es traslladen a alguns dels paratges més recòndits amb els seus equips de filmació a la recerca de l'aventura del documental. La sèrie, de la qual ja hi ha sis dels tretze capítols previstos, s'ha comercialitzat en vídeo, encara que hi ha contactes amb diverses televisions privades i públiques per a la seua difusió.

La bellesa de les imatges amaga desenes de matineses esmerçades en la localització dels escenaris i dels animals, el transport dels equips de filmació de més de 80 kg i el rodatge al capvespre. Després de 20 preses, només en serveix una. És la tònica d'un treball de mesos que es resumeix en documentals de trenta minuts. Aquest director nascut a Xàtiva no amaga que el seu referent és la pel·lícula *El oso*, de Jean Jacques Arnaud i els documentals de Félix Rodríguez de la Fuente. La seua

L'elecció dels exteriors és el treball més dur.

ARXIU

obra actual, ben diferent del seu treball en televisió, en pel·lícules com *El vent de l'illa* o *Los domingos son muy antiguos* o en els seus curts metratges de 35 mil·límetres, ha volgut reflectir també els paisatges més recòndits del País Valencià. La Font Roja d'Alcoi, l'Albufera de València o les muntanyes de Morella o Utiel, on es roda ara el capítol sobre el porc senglar, són escenaris que Estrela pensa que són universals.

Acostumat a la independència, Juan Carlos Estrela assegura que la sèrie li ha permès mantenir-se i superar l'escàs suport de l'administració al sector audiovisual valencià. Amb més de 3.000 còpies de la sèrie venudes en sistema de vídeo domèstic i contactes amb la 2, Antena 3 Televisión o la Federació de Televisions autonòmiques, Estrela té assegurada la rendibilitat d'un projecte capdavanter que estarà acabat a finals de 1992 i que, probablement, li permetrà començar una nova sèrie a l'Àfrica.

Juan Carlos Estrela remata la seua condició de caçador independent d'imatges parafrasejant Miguel Delibes: "El cazador, en su soledad, a veces tiene la sensación de inaugurar el mundo".

Ximo Ferrandis

Després d'una jornada de rodatge

El mas de Carmen (Villar de Tejas), entre un bosc de carrasques i pins, camps de blat, avena i girasols; està reunit l'equip de rodatge al voltant d'una taula, sopant. Són les onze de la nit, tots estan cansats i plens de pols, però els seus ulls brillen a la llum del *camping gas*. Juan Carlos Estrela, el realitzador i productor de la sèrie, està revisant amb un dels cameres el que s'ha gravat: "Seqüència 5, pla 2", diu. "Fet", respon l'altre. I així van pas-

sat fulles i revisant el *story board*.

Enrique Vallbona, el caçador, està prou emocionat, ell ha escrit el guió revivint una nit de 1989 en què va caçar un medalla d'or. "Tenia uns claus de 23'30 cm., esmoladíssims, no podeu ni imaginar el que se sent estant sol a la muntanya, quiet, esperant, és una mescla d'emoció i por, una sensació molt forta, i la nit...".

Les bromes de la nit giren a l'entorn del Jordi, un dels cà-

meres, perquè estava despistat mirant pel visor i un dels senglars se li ha apropat tant que si no arriba a ser per Josep, se li menja la càmera. Josep, és Josep Pascó, l'especialista en animals, fa amb ells el que vol, ara per ací, ara per allà, ara els tira a terra, ara els alça. Coneix a la perfecció les reaccions dels animals i juga amb el menjar, l'olor, el tacte... Amb tot hi ha hagut moments de por, quan un dels mascles s'ha posat nerviós i s'ha descontrolat.

Tots han hagut d'anar darrere d'ell i cercar-lo, armats amb branques improvisades de les rames dels arbres, i cridant.

Ja al cafè arriba Miguel Payà, el productor. Ell es passa els dies telefonant, i amunt i avall amb el cotxe. Només entrar per la porta diu: "Males notícies, demà cal alçar-se a les cinc i mitja". Tots sospiren, la majoria se'n va contentant-li el que s'ha fet i preguntant-li el que queda a fer. Sense fer soroll els masovers arrepleguen la taula.